

Kapitola 12

*čtvrtek 18. září, 20:00
zámek ve Versailles, Eiffelův dóm*

Z prvních dojmů se až točila hlava.

Pod nablýskanou kovovou konstrukcí se pohybovaly tisíce hostů, kteří se usmívali, konverzovali nebo ladně tančili na hudbu, kterou vyhrával orchestr. Girlandy z drobných světylek se jako zlatavé spirály pnuly po klenbě dómu až k samému vrcholu čnicímu do více než stometrové výšky. Nad hlavami se rozpínaly baldachýny ze stříbra a sametu, jako by chtěly pojmout celou tu nesmírnou velikost, a vymezovaly jednotlivé úseky: prostor pro stoly s občerstvením, místo pro orchestr a saténové pohovky, na nichž spočívaly elegantně oděné dámy. A tanečníci a svůdci, číšníci a dvořané, komtesy a intendanty se zdáli být součástí toho všeho, a to vše mělo své vlny a proudy, svůj rytmus, jako by všechny vedla neviditelná ruka a řídila jejich pohyby.

Angie se tak trochu zvedal žaludek – její cynismus, její strach, to všechno bylo pryč.

Tři dívky se nejdříve převlékly v šatně pro dvorní dámy, přesně podle plánu, a pak vstoupily do sálu severním sloupořadím. Po vévodkyni de Noaillesové a Umě nebylo ani vidu, ani slechu, dávno se ztratily kdesi v davu. Clémence

se zastavila před sochou Artemidy, Élise zůstala s ní. Byla zvědavá. Angie se vzdálila a pokračovala dál, aniž by měla někam konkrétně naměřeno, její těžké sukně se lehce dotýkaly parketu s intarziovým vzorem. Dokonce i její snová róba se podílela na té iluzi. Vytvářela dojem, že je nějaká pohádková postava – *jsem jako Popelka na plese*, pomyslela si, ale byla na tom daleko líp, protože nemusela trpět odpornou macechu ani psychopatické nevlastní sestry. Část jejího já sváděla boj, aby jí připomněla realitu Belleville, čtvrti, ze které pochází, jejích malých krámků a přetéka-
jících popelnic, ale ne, rozum prohrával, pocit úžasu byl tak příjemný, že se ho Angie nechtěla pustit. Kdyby byla Popelka, jistě by se tady brzy objevil její princ. V mysli jí vytanul obraz Matta, jak se k ní sklání, aby ji políbil. Mezitím ji jeden muž ve středních letech tančící s dámou v dokonalé krinolině suše požádal, aby „sebou šoupla, zatraceně, díky“. Narazil do ní jiný tanečník, zamumlal několik nadávek a Angie si uvědomila, že stojí uprostřed tanečního parketu.

Zachvátily ji výčitky. Kde nechala Clémence? Vrátila se k severnímu sloupořadí, pod obrovitánskou klenbou však už nikdo nebyl, nebo tam spíš byla spousta jiných lidí. Náhodně zase splynula s davem (nebylo to nepříjemné, ten pocit ztratit se v jiné realitě), nechala se vést k západní straně slavného dómu. V roce 1889 musel architekt této stavby Gustave Eiffel zanechat plánování věže na Martových polích a místo toho navrhl toto své vrcholné dílo, které ho proslavilo na celém světě. Dóm představoval dějiny, symbolizoval královskou moc, spirálu věků, propast, v níž mizí lidé i minulost, jsou strhávány...

Kam?

Někdo jí položil ruku na rameno.

„Mademoiselle de Noaillesová.“

Angie se otočila.

Muž, který stál za ní, byl pohledný, možná až trochu moc bledý. Měl velice tmavé vlasy a výrazně modré oči.

„Smím vás požádat o tanec?“

Vykouzčila hlubokou poklonu a pak mu nabídla ruku. Zalapala po dechu, aniž by věděla proč, a zdálo se jí, že jejich setkání patří mezi ta, která se podobají prudkému nárazu dvou rozbouřených vln. Tančili valčík, Angie by ale ani nebyla schopná říct, kdy začali. Trvalo to krátce, možná dvě minuty, a najednou byl konec. Kratičká skladba, ze které už i tak hodně uplynulo, dozněla.

Zůstali nehybně stát s rukama stále zaklesnutýma v sobě, uprostřed tanečnicků, kteří opouštěli parket a vesele se smáli. Angie zničehonic zachvátila nevolnost. Vysmekla ruku z jeho sevření.

Její osudový princ, jestli to byl on, ji pozorně sledoval. Jeho pohled byl mnohoznačný, trochu nepřátelský, jako by něco hledal, ale nenašel, jako by se cítil zklamaný.

Tak takhle to ve skutečnosti chodí v pohádkách. Princ potká svou Popelku, tančí s ní a vůbec ho nezaujme.

„Kdo je ta dívka s Filipem Orleánským?“ zašeptala žena, která procházela okolo nich.

Muž, který ji doprovázel, pokrčil rameny.

„Nikdo.“

Princ se sklonil k Angie.

„Vzpomínáte si na mě?“

Filip. Angie pátrala v paměti, avšak bez úspěchu. Zavrtěla hlavou.

„Už jsme se někdy potkali?“

„Ano.“

Tón toho muže nezněl přátelsky, aspoň ne tak docela. Za jeho vzezřením se něco skrývalo, jako za zástěnou, něco temného a zoufalého. Angie se oklepala, vzpomněla si na ty muže z metra. Něco ve výrazu jejího prince...

Jako by měl hlad.

Angie se rozbušilo srdce jako o život.

„Jste nebezpečný,“ prohlásila.

Muž o krok ustoupil, jako by se ho to dotklo, jako by tím byl raněný, vyhodnotila překvapená Angie. Pak se suše usmál. Angie se s ním rozloučila, a protože si všimla Clémence postávající u stolů s občerstvením, využila příležitosti, aby zmizela.

Angie bušilo srdce jako o život. Tváře měla zarudlé. Protože měla strach? Její princ byl zvláštní, to v každém případě. Když konečně došla až ke Clémence, měla stažené hrdlo a klepaly se jí ruce.

„S kým jsi to tančila?“ zeptala se Clémence.

„Ehm, nevím,“ řekla Angie, musela předstírat, že si potřebuje převázat tkaničku na střívků, aby rozptýlila vlnu emocí. „Nějaký týpek – požádal mě o tanec,“ spustila.

Naštěstí si Clémence její nesnáze nevšimla. Pozvedla svou číši.

„Piju šampaňský, přesně jak jsme si slíbily. Sice ne v Zrcadlovém sále, ale v Eiffelově dómu, i to je určitě dost dobrý.“

„Taky si potřebuju dát sklenku,“ zabreptala Angie a postavila se. Otočila se k číšníkovi oblečenému do stejno-kroje versailleského služebnictva, který postával za stolem s panensky bílým přehozem. „Můžu vás poprosit, ehm... jednu míchanou tequillu.“

„S tonikem, nebo šampaňským?“

„Se šampaňským.“

„Jedna tequilla se šampaňským, výborně. Mademoiselle se vyzná,“ odpověděl mile číšník.

Nebyl to špatný člověk, to rozhodně ne, měl příjemné velké hnědé oči a za jiných okolností by s ním Angie jistě prohodila pár slov. Nebyl to přece ten důvod, proč byli číšníci číšníky, nebylo snad jejich úkolem učit mladé dívky flirtovat nad jejich první skleničkou?

Stále ale byla otřesená, nejistá, co se bude dít. Byl snad i její princ vrah, který si jen zahrával s jejími nervy? Byl to její osud, aby trávila následující hodiny, ba možná dny ve stavu paranoie a strachu?

„Kdy že se to mám jít představit králi?“ zeptala se. Najednou byla netrpělivá, dokonce snad nedočkavá.

Získat tak tu propustku. Domluvit si tu schůzku. Mluvit s Richelieuem.

„Říkala jsi v devět, nebo ne? Spěcháš?“ divila se Clémence.

Angie neodpověděla, jen krátce pokývala hlavou.

Clémence by se mohla ptát dál, ale naštěstí se zdálo, že má v hlavě něco jiného. Vydala se od stolů s občerstvením se sklenicí v ruce se svou kamarádkou v závěsu.

„Víš, když jsem tě viděla tančit s tím dandym s černými vlasy,“ spustila tónem, který Angie už dobře znala (ten tón znamenal, že Clémence má teorii a právě se ji chystá vyslovit, ať už na ni teď máte náladu, nebo ne), „něco jsem si uvědomila: je to skandál!“

„Skandál? Že tančím s mužem s černými vlasy?“

„Je skandál, že *umíš* tančit,“ prohlásila Clémence. „Chci říct, obě jsme se učily tančit valčík na lyceu. Na *státním* lyceu. Povinné hodiny společenského tance. Lekce šermu nám silně doporučovali. Nechceš mi říct *proč*? Proč jsou ve školních osnovách tyhle dnes zbytečné, okrasné dovednosti? Proč jsme místo toho neměli třeba, nevím, třeba hodiny informatiky?“

„Protože naše generace už se narodila s počítačem v ruce a profesori informatiky jsou dávno překonaní?“

Clémence nakrčila nos.

„Informatika nebo něco jiného, to je fuk, chci říct, že ze symbolickýho hlediska...“

„Aha, takže symbolický hledisko. To teď budeš používat dlouhá cizí slova...?“

„No, kratší působí vulgárně. Takže, ze *symbolickýho* hlediska je tanec a šerm...“

Zmlkla – objevila se Élise doprovázená Safírem de Valmontem, který se roztomile uklonil.

„Mademoiselle Brissotová, náš příchod vás přerušil, obávám se,“ řekl tónem tak formálním, že ho Angie podezřívala, že se snaží Clémence rozčlít. „Říkala jste, že ze symbolického hlediska tanec a šerm...“

„Někam jste se vytratila, Angeliko,“ ohradila se Élise, přitom beze studu skočila Safírovi do řeči. „Jde za vámi vaše matka, hledala vás, chci vás varovat, že budu pěkně nepříjemná, pokud zase zmizíte, každopádně...“

Angie jedním lokem vyprázdnila panáka míchané tequilly, nechala Élise, ať si dál kritizuje, a přestala ji poslouchat, jako by vypnula zvuk. Bublínky jí perlily v hrdle a celým tělem se jí rozlil hřejivý pocit. Vybuchla smíchy, aniž by měla důvod. Élise se zarazila a udiveně se na ni podívala.

Safír de Valmont se chopil příležitosti a vzal si zpátky slovo.

„Tedy, ze symbolického hlediska. Chtěla jste spustit svou levicovou kritiku, cítím to, mademoiselle Brissotová. A jsem zvědavý.“

Clémence si rychle všimla hozené rukavice a zajiskřilo jí v očích.

„Máte pravdu, pane de Valmonte. Zde je moje kritická řeč. Říkala jsem si, proč my neurození – nebo napůl neurození jako v tvém případě, Angie...“ V Élise to zaškubalo zděšením, Safírovi se ale rozšířil úsměv na rtech. „Proč se musíme učit tyhle dovednosti jen na okrasu místo obecného vzdělání? Tanec a šerm, buďme upřímní, to jsou disciplíny, které nikdy nevyužijeme.“

„Dnes přece budete *tančit*,“ ohradil se Safír.

„A Matt je přeborník v *šermu*,“ dodala Angie.

„To je výjimečná situace a výjimečnej kluk,“ odvětila nesouhlasně Clémence. Safír se zeptal: „Kdo je Matt?“ Clémence otázku ignorovala a pokračovala dál. „Ale syn účetní, dcera pekaře, kdy mají příležitost tančit valčík? Nebo se utkat v nějakém duelu? Nikdy.“

„Duely zakazuje zákon!“ ohradila se Élise.

„Takže, proč se to učit?“ zopakovala Clémence, její vstup do hovoru přehlédla. „Protože neurození se chtějí *podobat* šlechtě, proto. Chtějí svým dětem poskytnout vzdělání v dobrých mravech jako nějaké směšné pozlátko. Je to snobismus naopak, dalo by se říct.“

„Zkrátka snobismus,“ zasáhl do hovoru Safír. „Buržoazní snobismus a slovo buržoazní používám ve smyslu Scanského, jak jinak...“

„Jak jinak!“ zopakovala Clémence, celá nadšená. „Ostatně, je to *přesně* jako v druhé Scanského polemice, kde...“

Angie zase vybuchla smíchy, protože jí do hlavy stoupal alkohol a protože výraz Élise, která diskuzi o Scanském naslouchala značně vyděšeně, jí připadal k smíchu.

„*Trochu moc* tequilly?“ zeptala se Clémence.

Safír do ní najednou energicky dloubl loktem a zašeptal:

„Blíží se rodiče.“

A stejně jako všichni dospívající mladí lidé na světě, když se do jejich společnosti blíží dospělý, se Angie, Clémence, Élise i Safír narovnali, vzdálili jeden od druhého a vykouzlili na tváři zdvořilý úsměv.

„Ach! Výborně,“ prohlásila vévodkyně de Noaillesová, přidala se k nim v doprovodu muže, kterého Angie neznala. „Všichni čtyři jste se seznámili, to mám skutečnou radost. Angeliko,“ dodala a ukázala na nově příchozího, „ráda bych ti představila hraběte de Valmonta. Hrabě, toto je moje dcera Angelika.“

Takže ten muž byl otec Safíra a Aminy, ten, co se oženil se saúdskou princeznou. Nebyl příliš vysoký, útlý, měl

prošedivělé vlasy, přísný výraz. Angie se snažila, jak nejlépe mohla, aby mu věnovala patřičnou poklonu, hrabě se sklonil, aby jí políbil ruku, pak prohlásil:

„Šarmantní, tak šarmantní. Viděl jsem vás... když jste byla ještě malá, Angeliko.“

Jeho slova jí něco sdělovala, tón ale hovořil jinak. Hlas hraběte byl, stejně jako jeho oči, chladný, dalo by se říct, že dokonce britký. Cítila z něho Angie závan pohrdání? Podezřivost? Ten dojem se rozplynul stejně rychle, jako se dostavil. Élise se už pustila do výkladu o různých stylech líbání ruky a vévodkyně se obrátila k hraběti. Clémence využila nepozornosti, aby Angie rychle zašeptala:

„Je fajn.“

„Hrabě?“

„Safir! Safir de Valmont.“

„Je fajn. Opravdu? Protože ví, kdo je Scanski?“

„Scanského znají úplně všichni! Ty znáš Scanského!“

„Já Scanského neznám. Ani *zdaleka* Scanského neznám.“ Angie ztišila hlas. „Clémence, pomoc, trochu moc jsem toho vypila!“

„...a představení Angeliky u krále je za půl hodiny,“ vysvětlila vévodkyně de Noaillesová. „Jsem zvědavá, nakolik se k němu budeme moct přiblížit. Ale ještě předtím, Safire, můj milý, proč nepožádáte mou dceru o tanec?“

Safir mírně zaváhal. V očích mu zasvitlo, pak se zdvořile uklonil.

„Bude mi potěšením. Angeliko...,“ pronesl a podal jí ruku, kterou Angelika bez přemýšlení přijala.

„Počkej! Angie, říkáš jsi, že máš *žízeň*,“ vykřikla Clémence a významně se podívala na svou kamarádku.

Okolo právě procházel číšník, na menším podnosu nesl lahev minerálky a sklenici z pravého křišťálu, jistě určenou nějaké významné osobě.

„Haló! Vy tam, promiňte,“ zvolala Clémence a navzdory číšníkovi šokovanému pohledu popadla sklenici, číšník se pokusil vyhnout se jejímu nájezdu, ale bylo příliš pozdě. „Tady, Angie.“

Angelika s vděkem vypila vodu jediným douškem, hrabě de Valmont zatím sledoval Clémence s výrazem nepochopení.

„To jsou ale manýry. Kdo je ta dívka?“ zašeptal směrem k vévodkyni.

„*Brisstova* dcera,“ odpověděla vévodkyně s důrazem na její příjmení.

Hrabě si s ní vyměnil významný pohled, Angie ale zbytek rozhovoru neslyšela, protože už ji Safír vedl směrem k tanečnímu parketu.

Valčík. Angie mlčela – myslela na předchozí tanec.

Ani Safír nemluvil a to ji vytrhlo zpět do reality. Zdálo se, že si dělá starosti.

„Safíre...“ začala.

„Angeliko...“ odpověděl mladík odhodlaným hlasem.

Angie vybuchla smíchy, pak se zeptala:

„Safíre, co jste pod tím skutečně rozuměl, když vám moje matka nařídila, abyste mě požádal o tanec?“

Na chvíli se rozhostilo ticho, pak Safír zabreptal:

„Ale jak jste to poznala...“

„Nejdřív to zaváhání, pak váš postoj.“

„Ta intuice je váš dar?“

„To bych řekla. A mohli bychom si tykat.“

„Výborně. Tykejme si. Angeliko, víš... Myslím, že naši rodiče chtějí, abychom se vzali.“

Angie se vyděsila.

„Abychom se *co*?“

„Abychom se vzali. My dva. Angelika de Noaillesová a Safír de Valmont. Ani se to nesnaží nijak skrývat. Už jste se seznámili, to mám skutečnou radost,“ výstižně na-

podobil hlas vévodkyně, za jiných okolností by mu Angie zatleskala. „Safíre, proč nepožádáte Angeliku o tanec?“

„Ale... to ne!“

Angelika odvrátila hlavu. Copak byl tohle ten důvod, proč se vévodkyně de Noaillesová tak náhle objevila v jejím životě? Aby ji provdala? To bylo absurdní, a přesto...

„Je mi sedmnáct! Vlastně se ani vůbec neznáme! Domlouvat sňatek, to už se přece dávno nedělá,“ ohradila se, v tu chvíli si ale uvědomila, že říká pěknou hloupost.

Noviny byly plné článků o lidech od královského dvora, kteří uzavírali sňatek, aby upevnili svazek dvou rodů nebo je nově spojili. Ne, domluvené sňatky byly běžné, právě naopak, bylo to jenom tím, že si od podobných metod připadala dostatečně daleko.

„Je mi líto, Safíre. Nezlob se, nic proti tobě nemám. Byla jsem ale vychovaná v jiném prostředí.“

„Já vím. Élise mi to vyprávěla.“

„Aha. Samozřejmě.“

Angie přemýšlela. Měla velkou chuť nechat Safíra tady, uprostřed tanečního parketu, a běžet za matkou, aby jí vynadala, že nemá žádné právo vstupovat jí do života, ve hře ale byly i další věci.

„Safíre, nechci se vdávat.“

„Ani já s tím nepočítám. Můj otec a matka... Viděl jsem, co znamená sňatek z donucení. Doufal jsem, že já to budu mít jinak.“

„Potřebuju se ale dostat ke dvoru ve Versailles a nechci si matku znepřátelit, aspoň ne tak rychle. Šlo by snad jen o pár dnů.“

Safír se usmál.

„Bez obav, Angeliko. V téhle situaci už jsem byl dvakrát – byl jsem jakoby zasnoubený s dívkami, které jsem vůbec neznal. Ale ani jednou to nedopadlo, pokaždé se

rodiny rozhádaly kvůli věnu a předmanželské smlouvě. Zkrátka si s touhle situací nelámu hlavu.“

„Super. Jaký bude postup?“

„Jednoduchý. Budeme hrát tuhle hru. Budeme tančit, budeme se jako stýkat, budeme organizovat setkání s přáteli, vše samozřejmě v největší počestnosti. Rodiny budou mít jistotu a přestanou na nás dohlížet, no, a my mezitím budeme čekat, že z toho sejde.“

„A když z toho nesejde?“

„Na děláni starostí bude pořád dost času – svůj nesouhlas můžeme vyjádřit později. Domluveno?“

„Domluveno,“ řekla Angie, zatím přestala hrát hudba. „Plán se zdá dokonalý. Co se zítra nebo pozítří sejít na kávu? Stavila bych se i s Clémence,“ prohodila nevinným tónem. „Souhlasíš?“

„Výborně,“ zašeptal Safír, možná až příliš rychle. Angie zadržela smích. „Výborně,“ zopakoval ještě jednou, tentokrát se lépe ovládl. „Přijdu i se sestrou a bratránkem. Bude to přesně, jak se od nás očekává. Sledují nás,“ dodal, poté co nenápadně pokýval bradou směrem ke stolům s občerstvením. „Teď ti zdvořile políbím ruku. Abychom zpečetili naši úmluvu.“

„Tedy domluveno. A já se usměju, pohnutá city.“

Jak řekli, tak i udělali, pak se v tichosti vrátili ke stolům s občerstvením. Všichni je sledovali – vévodkyně de Noaillesová, hrabě de Valmont i Clémence. Bylo to poprvé ten den, dokonce možná poprvé od chvíle jejího návratu, kdy si Angie prohlížela svou matku a říkala si, co se asi ve skutečnosti děje za tou dokonalou a povýšenou maskou. Jejich pohledy se zkrížily.

Vrátila se, aby ji provdala? Safír se vzdálil a Angie se zdálo, že z matčina výrazu cítí pochybnost, že matka pochopila, ale modré oči vévodkyně de Noaillesové si dál střežily svou neproniknutelnost.

Ano, provdat mě? Nebo se tady děje ještě něco jiného? pomyslela si Angie. Stále se na sebe dívaly, najednou ji zachvátil pocit chladu.

„Zdá se, že nadešel čas představit vás králi, Angeliko,“ prohlásil hrabě de Valmont.

Vévodkyně odvrátila pohled, mezi matkou a dcerou se přetrhlo neviditelné křehké pouto porozumění.

„Ach, to představení! Výtečně!“ radovala se Élise.

„Budeš zklamaná,“ zašeptal Safír Angie do ucha.

To byla už teď.